

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ Του Ζαν Ζενέ

Φημισμένο στη διεθνή καταξίωση του θεατρικού ρεπερτορίου είναι το έργο "Οι Δούλες" του Ζαν Ζενέ, με αποτέλεσμα να καταχωρούνται σκηνικά και πολυάριθμες αντίστοιχα σκηνοθετικές διδασκαλίες και ερμηνείες. Το θέατρο τέχνης έχει παρουσιάσει στη χρυσή εποχή του, αυτό το έργο με τη διαφορά όμως ότι ο Κ. Κουν παρέμεινε πιστός σ' αμιγή σκηνική φόρμα της θεατρικής διαλεκτικής. Στάθηκε στην λιτή κίνηση και διαφύλαξε τον εσωτερικό ρυθμό των ψυχισμών γιατί γνώριζε πόσο επικίνδυνη παραμένει η ισορροπία της ερμηνείας όταν πηγαиноέρχεται από τους ψυχισμούς στη φαντασίωση αλλά και στην κατασκευασμένη ψευδαίσθηση του τετελεσμένου.

Μανώλης
Πράτσικας

Ο Θέμης Μουμουλίδης προτίμησε σκηνικά τελετουργικές αναφορές που παραμένουν όμως στάσιμες ιδιαίτερα στο Β' μέρος αλλά και κατάφυγε κατά την προσφιλή του έμπνευση π.χ. θεατροποιημένος Καβάφης σ' ένα κινηματογραφικό εφφέ κι όπου η μια απο τις υπηρέτριες εξαγνίζεται απεναντι σ' ένα κατακόκκινο τοίχο. Ενώ αναδύονται και μυστηριώδη από προέλευση, μαγικά καπνογόνα. Όμως ετοι αποσταθεροποιήθηκε ο θεατρικός λόγος που πέρασε και κάλυψε τον λειτουργικό παλμο της εσωτερικής διεργασίας. Τον ξευτίσε.

Το έργο είναι δυσκολο στις μικρές λεπτομέρειες οι οποίες τουλάχιστον αρχικά προσδιορίζουν ένα αστικό περιβάλλον. Όμως όταν εμφανίζεται η Α' εικόνα έχουμε αμέσως και την αντίστοιχη διαφάνεια, γιατί η αποκωδικοποίηση και η ερμηνεία επιβάλλεται να συνδιαλλαγούν ως επικοινωνία. Σ' αυτό το σημείο διαφωνώ όταν

δεν συνάντησα σαν θεατής τη λογική ατάκα που θα διαχώριζε αντίστροφες και μεταβολίσιμες θέσεις, π.χ. νεκρή Κλαίρ. Ο Θ.Μ. έπαιξε με τα χρώματα. Ίσως αυτός ο σκηνικός εξπρεσιονισμός να συμπεριλαμβάνεται στο κριτικό σημείωμα του κορυφαίου θεατρικού κριτικού Σπ. Παγιατάκη-Καθημερινή 21-5-2000 μέσα από το οποίο χαιρετίζει κάπως την τόλμη των νέων σκηνοθετών του θεάτρου.

Ωστόσο η προκειμένη σκηνική γραμμή ακολούθησε κυρίως και ίσως την επισήμανση στην κοινωνικοποιημένη διάκριση. "Δούλες -Κυρία - Πλούσια φορέματα. Και Τυχοδιώκτης σύζυγος" παρόλο ότι το έργο προσέφερε ευρύτερη σκηνική και νοησιολογικά θεατρολογία - π.χ. Λεοβιακά σημεία. Σχέσεις ανάμεσα στις δύο αδελφές. Καυγάδες και απίθανες καταλήξεις ηρεμίας, πέραν του σταθερού προβληματισμού της καυτής και δολοφονικής φαντασίωσης.

Ελεγχόμενο σύνδρομο βρίσκω την βαρεία μουσική που περιβάλλει τελετουργικά την σκηνική ανέλιξη και τα δουλικά, έστω κι αν εξαγνίζει αγιότατα κάπως τον καταραμένο στην ταξική του σύλληψη διαλογισμό.

Υπέρ το δέον η συμβολική χρησιμοποίηση στην σκηνή του κατακόκκινου παλτου. Χλαμύδα. Απο τους ηθοποιούς.

Η Μαριανθή Σκοντάκη έπρεπε να είναι περισσότερο στυλιζαρισμένη. Το θέατρο απο το 1900 κι εδώ μιμείται στην κοσμική παραδοχή των ανθρωπων και των ρόλων το παρίσινο Βουλεβάρτο. Ετσι και ακόμα οι σουμπρετες μιμούνται τις κυρίες. Η Μ. Ψαλτή και η Κ. Σαμαρά εντυπωσίασαν Απλώναν και μάζευαν τους ψυχισμούς και τις φαντασιώσεις χαρισματικά.

Ο Θ. Μουμουλίδης έδωσε μια αρτία παράσταση. Πίστεψε ότι αυτή η σκηνοθετική δουλειά ανήκει δικαιωματικά ο αυτο που κινεί ταξικά τις θεατρικές διεργασίες

Δούλεψε με συνέπεια και ευθυνη.

πούλου

ούμε τις
ιζώντος
ηματική
σωπικές
ής οικο-
α
ακμή, η
ιστορικό
πλήρης
ίζουν τη
ίας που

ακοθήκη
μαντεύει
τον ωθεί
άτσα και
της της

ηπλέξει"
ν Αρνιμ
Κέδρος

Κατερίνα Κόρου: Ενα όνομα, μια ιστορία